

Петнайсети глава

Самолетът се приземява на пусто летище. Навън е нощ, в далечината се виждат светлини, които Миро не може да определи от какво населено място са. На пистата, на стотина метра от кацналия самолет, стои хеликоптер с работещ двигател.

Непознатият слиза пръв по стълбата, докарана след спирането на самолета. По това Миро разбира, че летището не е голямо. Непознатият се обръща и с кимване ги подканва да слизат. Драгица слиза и след нея Миро. Навън е хладно, независимо че е лято. Драгица трепери.

- Голям студ е тук – казва Драгица с тракане на зъби.

Миро ѝ дава якето си, но тя продължава да трепери.

- Да не сме на Северния полюс, а? - пита тя.

- В Колорадо сме – казва непознатият.

- Уж сте много напреднали, а използвате

примитивните ни превозни средства – ехидно казва Миро.

- Не трябва да се набиваме много на очи – отговаря спокойно непознатият. - Предпочитаме да проявяваме търпение, а не да се перчим с технология.

- Вие пак се перчите – казва Миро.

- Използваме нашите технологии изключително дискретно – продължава непознатият.

- Толкова дискретно, че цялата настръхвам – обажда се Драгица.

- Е-е, ще свикнеш – мъчи се да я успокои непознатият. - Не всички хора имат твоите способности.

- Какви способности? - сепва се Драгица.

- Телепатични – обяснява непознатият. - Не всички

хора ги имат. Или по-скоро имат способност да блокират телепатията.

На Миро в миг му става ясно – непознатият не може да проникне в мозъка му и затова само Драгица е под въздействието на непознатия.

- Трябва да се качваме – непознатият посочва хеликоптера.

- И къде отиваме? - пита Драгица.

- Казах ви, в нашата база – обяснява непознатият. - Там ще работите на спокойствие.

- Голямо спокойствие, в затвор – подхвърля ехидно Миро. - Нямате ли някое по-спокойно място?

- Имаме, но не тук – отговаря непознатият. - На няколко светлинни години е.

- Много смешно! - Драгица продължава да трепери. - Там сигурно направо ще замръзнем.

- Климатът там е умерен през цялата година – казва непознатият. - Рядко там температурите падат под нулата, и то само в планината.

- Кое е това място? - поглежда го въпросително Миро.

- Лонгадом – отговаря непознатият.

- Не беше ли Ранкодом? - пита Миро.

- Вашите хора всичко изкривяват, когато го чуят – с пренебрежение казва непознатият. - Все пак се досети за какво става дума.

- За гласните мога да разбера, но замяната на „л“ с „р“ не ми е много ясна – казва Миро.

Качват се на хеликоптера. Пилотът им прави знак да затегнат коланите.

- Та откъде се е взело това Ранкодом? - чуди се Миро.

- Казах ти, че вие винаги изкривявате нещо, което

чете – упорства непознатият.

- В японски няма „л“ - казва Драгица.

- Да, но това не е на японски – отговаря непознатият.

- Все едно! - отсича Миро.

- Не е все едно – казва непознатият. - Това име не е на японски.

- За нас е все едно – махва пренебрежително с ръка Миро.

- Няма да ти бъде, ако разбереш на какъв език е – казва непознатият.

- На извънземен! - смее се Миро.

- Не е! - заявява непознатият. - Или поне е на език, който се е говорел на Земята.

- И той е...? - подканва го Драгица.

- Сетете се сами – подканва ги непознатият – Лонгадом, Лонге-а-домо.

- Longe a domo?! Далеч от дома? Латински? - възкликва Драгица.

- Значи не било толкова трудно – дидактично казва непознатият.

- И какъв е този майтап? - пита Миро.

- Много си недоверчив – укоризнено го гледа непознатият.

- Според мен – упорства Миро, - това е голяма измама. Кой знае какво ще излезе накрая.

Хеликоптерът изведнъж се издига. Двигателят му вече не бучи. Наоколо е почти тихо.

- Какво става тук? - пита Миро и се оглежда.

- Всичко е ОК – успокоява го непознатият.

- А защо не работи двигателят? - с безпокойство се оглежда Миро.

- Нали питаше за нашите превозни средства. Това е

един хибрид – обяснява непознатият. - Сега използваме антигравитационния двигател. Когато няма много зяпачи наоколо, използваме него. Иначе си запушваме ушите. Вашите примитивни двигатели са и прекалено шумни.

- Виж какво, из Интернет е пълно с писания за антигравитационни двигатели – пренебрежително говори Миро. - Щом и китайците са си направили такъв двигател, няма да ме впечатлиш.

- И не искам да те впечатлявам – спокойно отговаря непознатият. - Питаше ме защо не използваме нашите превозни средства и аз ти обясних. Презокеанските полети също можем да извършваме с такива двигатели, но сега имахме основание да не ги използваме на самолета.

Искахме съвсем легално да влезем в САЩ.

- Да бе! Много легално! - вика Миро.

- Ако не беше правил онези номера, нямаше да стане така – заявява непознатият.

- Добре – успокоява се Миро. - Аз съм правел номера! Да споменавам ли пак, че не аз ровя в мозъци, отвличам със сила и мамя властите с фалшиви паспорти? И че това е направено доста преди да „правя номера“?

- Признавам, не подходах към вас правилно – разперва ръце непознатият.

- Така ли? - чуди се Миро. - А как трябваше да подходиш?

- Трябваше да отида при вас и директно да ви обясня за какво става дума – казва непознатият. - Само че не съм много сигурен, че щяхте да ме разберете.

- Ние? - пита Миро.

- Да, вие – обяснява непознатият. - Ти и Драгица.

- Ти отиде при него! - възкликна Драгица. - Защо не дойде при мен?

- Ти какво, ревнуваш ли? - опитва се да се шегува

непознатият.

- От теб ли? - гледа го Драгица. - Ти нямаш лице. Не си ми конкурент.

- Какво става тук? - недоумява Миро.

- Тоя значи наистина ми е ровил в мозъка! - възмущава се Драгица.

- Наложил се – оправдава се непознатият и лицето му не е вече толкова непроницаемо. Усеща се леко зачервяване.

- И защо се наложи? - настоява Драгица.

- Защото сте ми необходими и двамата – изплюва камъчето непознатият и лицето му показва още по-голямо безпокойство.

- Нещо май се променя лицето ти, а? - настъпва Драгица, тя явно е усетила някаква слабост у непознатия.

- Виж какво – започва да се обърква непознатият, - когато пристигнем, ще говорим на спокойствие.

- Че тук не сме ли на спокойствие? - пита Драгица.

Непознатият кима към групата придружители, която седи на седалките зад тях.

- Ти какво? - пита Драгица. - От тях ли се пазиш? Че те са пълни дебили!

Непознатият безпомощно разперва ръце и повече не казва нищо. Драгица се успокоява и се обляга назад. Миро вече дреме.

Така минава половин час. Изведнъж хибридният хеликоптер рязко започва да се спуска. На хоризонта се виждат първите слънчеви лъчи.

